FYAM
KLUMMEN

Af: Christoffer W. Ibsen, regionslæge i Grønland og formand for DSAM's rekrutterings- og tilknytningsnetværk - christofferibsen@gmail.com

»Hvis du nu får 100.000 amerikanske dollars, vil du så være min private læge?«

Det sagde en patient med et smil på læben, da vi talte om hendes hjertebanken. En amerikansk rigmand havde kort forinden lovet en taxachauffør i Nuuk 200.000 amerikanske dollars, hvis han blot ville underskrive et suspekt dokument. Det ville han heldigvis ikke.

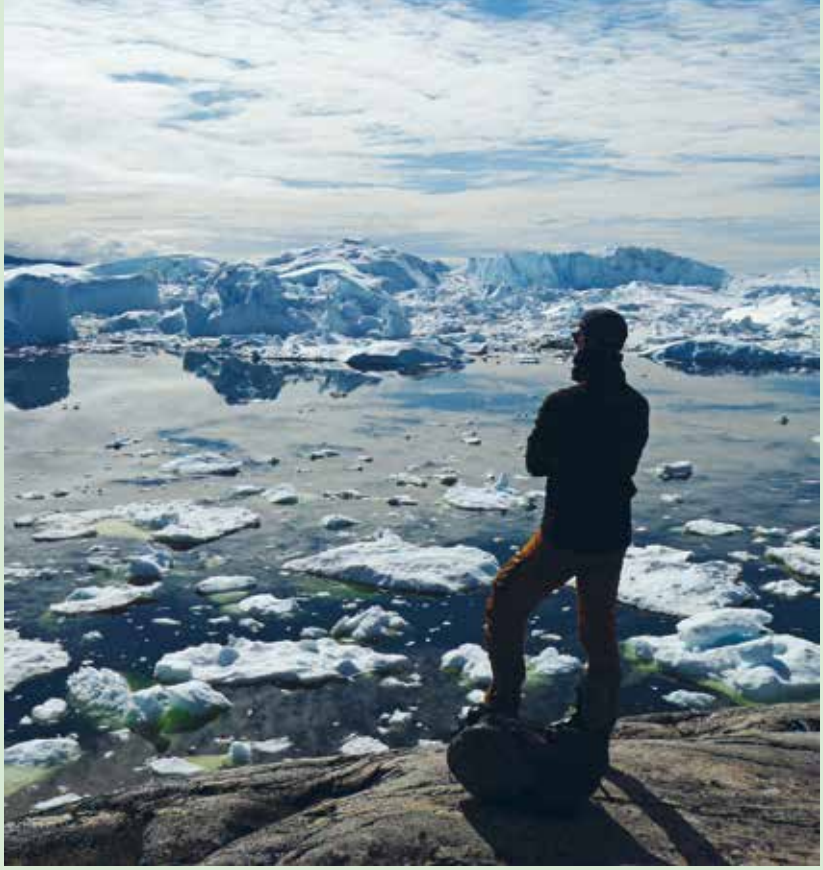
Grønland har været i verdenspressens rampelys flere gange siden årsskiftet. Det har været en tumultarisk tid, både for politikerne og for den grønlandske befolkning.

Man kan mene meget om det, der foregår i verden, men jeg kan godt forstå fascinationen af Grønland.

I 2023 var jeg medicinstuderende ved Ilulissat Sygehus gennem IMCC. Den ubeskriveligt smukke natur, sammenholdet blandt de ansatte og den udfordrende hverdag på sygehuset vækkede noget helt særligt i mig. Derfor var det aldrig et spørgsmål, om jeg ville vende tilbage til Grønland; det var mere et spørgsmål om hvornår.

Foto: Privat.

Ved siden af arbejdet som læge i Grønland er der tid til at nyde naturen. Foto: Privat.

Et glædeligt gensyn

Tre år senere opstod muligheden for at vende tilbage til Ilulissat, denne gang som regionslæge ved Ilulissat Sygehus. Det var et glædeligt gensyn, da meget af personalet var det samme som i 2023. Men selvom det dygtige personale ikke havde ændret sig meget, havde mine opgaver og mit ansvar gjort det.

Ved Ilulissat Sygehus varetager regionslægerne mange forskellige funktioner. På samme dag kan man supervisere en yngre kollega, vurdere en patient i detentionen og koordinere en akut evakuering sydpå. Det kan virke overvældende for en ung læge med en introduktionsstilling i almen medicin og et kursus i Advanced Life Support i bagagen inden ansættelsen. Men med gåpåmod og en vilje til at lære kommer man langt. Derudover er man omgivet af et stærkt netværk af dygtige kolleger, primært speciallæger i almen medicin.

Store krav til klinisk kunnen

Hverdagen på sygehuset går hurtigt og er præget af travlhed. Samtidig stiller arbejdet ofte større krav til lægens pragmatiske og kliniske kunnen. Et godt eksempel er blodprøver. Mange prøver sendes til Nuuk til analyse, og der kan derfor gå lang tid, før svarene foreligger. Trombocytter tælles manuelt og bestilles derfor kun, når der er en reel indikation. Der findes ingen »træthedspakker«, og man er tvunget til at overveje den kliniske relevans af hver enkelt prøve. Det synes jeg er sundt, og det er noget, jeg vil tage med mig hjem.

Derudover skal man også være ydmyg som dansk læge i Grønland. Det er ikke patienten, der har brug for en tolk – det er lægen. Omkring halvdelen af alle konsultationer tolkes, og det kan være vanskeligt at komme omkring flere problemstillinger på tyve minutter.

Et stærkt sammenhold

Der er et stærkt sammenhold og et rigt socialt liv blandt de ansatte på sygehuset. De fleste bor i lejligheder lige over for hospitalet, hvor der arrangeres strikkemik, fællesspisning, fredagsbarer, vandreture, hundeslædeture og meget mere. Sammenholdet er unikt og udgør en stor del af det, der gør arbejdet heroppe særligt attraktivt.

Når jeg tænker tilbage på patientens spørgsmål om de 100.000 dollar, må jeg indrømme, at jeg stadig smiler. Ikke fordi nogen heroppe kan købe sig til en privat læge, men fordi spørgsmålet på sin egen skæve måde indfanger den tid, Grønland befinder sig i. Verden kigger mod Grønland med stor interesse, men i konsultationsrummet handler det stadig om de samme ting som altid: hjertebanken, mavesmerter og sygemeldinger. Midt i verdenspolitikken og de store overskrifter fortsætter hverdagen. Og det er måske netop det, der gør arbejdet som læge i Grønland så meningsfuldt – at man får lov til at være tæt på mennesker i et samfund, og hvor værdien af ens arbejde ikke måles i dollars, men i den forskel, man gør for patienterne. ●

En ung almenmediciner skriver i hvert nummer af Practicus en FYAM-klumme om et valgfrit tema.